

Γιά τὸ μῆνα **ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ 2026** προγραμματίστηκαν:

1/2/2026	ΚΥΡ.	Τελώνου & Φαρισαίου	Μεγαλ.μ. Τρύφωνος Ἀγιασμός	Θεία Λειτουργία	7.00 π.μ.
2/2/2026	ΔΕΥΤ.	ΥΠΑΠΑΝΤΗ τοῦ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ		Θεία Λειτουργία	7.00 π.μ.
5/2/2026	ΠΕΜ.			Ἱερ. Ευχέλαιο	5.30 μ.μ.
♦♦♦♦♦ 6 → 7/2/2026 ΠΑΡ. → ΣΑΒΒΑΤΟ Ἀγ. Παρθενίου Ἐπισκ. Λαμπάκου « Αγρυπνία » 8.00 μ.μ. ♦♦♦♦♦					
8/2/2026	ΚΥΡ.	Τοῦ Ἀσώτου	Μεγαλ.μ. Θεοδώρου στρατηλάτου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
14/2/2026	ΣΑΒ.	Ψυχροσάββατον		Θεία Λειτουργία	7.00 π.μ.
15/2/2026	ΚΥΡ.	Τῶν Ἀπόκρεω	Ἀποστ. Ὀνησίμου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
22/2/2026	ΚΥΡ.	Τῆς Τυρινῆς		Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
27/2/2026	ΠΑΡ.	ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΗ	Θ.Λειτουργία - Α' ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ		5.30 μ.μ.

ΙΕΡΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Ἐξομολόγηση γίνεται: Μόνο κάθε **Τετάρτη ἀπὸν. 17:00-21:00 & Πέμπτη 09:00-14:00**

«Σημειώσεις»

(I) Συχνά στο παρεκκλήσι μας τελούνται αγρυπνίες, Θεία Λειτουργία, ακολουθίες, & ἄλλες ἐκδηλώσεις οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στο μηνιαίο προγραμματισμό μας. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ ενημερώσετε γι αὐτές νι SMS, παρακαλοῦμε ζητήστε το.

(II) Ἑσπερινός τελείται στις **17:00 μόνο τις παραμονές** (προηγούμενο ἀπόγευμα) κάθε λειτουργίας

Κυριακή τοῦ Ἀσώτου

Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Ἦταν δύο ἀδελφια·τά ὅποια, ἀφοῦ μοιράστηκαν τήν πατρική περιουσία τους, ὁ ἕνας ἔμεινε στό σπίτι, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔφυγε σέ μακρινή χώρα. Ἐκεῖ, ἀφοῦ κατέφαγε ὅλα ὅσα τοῦ δόθηκαν, δυστύχησε καί ὑπέφερε μὴ ὑπομένοντας τή ντροπή ἀπὸ τή φτώχεια. (Λουκᾶ 15: 11 κ.έ.) Αὐτή τήν παραβολή θέλησα νά σᾶς τήν πῶ, γιά νά μάθετε, ὅτι ὑπάρχει ἄφεση ἁμαρτημάτων καί μετὰ τό Βάπτισμα, ἐάν εἴμαστε προσεκτικοί. Καί τό λέγω αὐτό ὄχι γιά νά σᾶς κάνω ἀδιάφορους, ἀλλά γιά νά σᾶς ἀπομακρύνω ἀπὸ τήν ἀπόγνωση. Γιατί ἡ ἀπόγνωση μᾶς προξενεῖ χειρότερα κακά καί ἀπὸ τή ραθυμία.

Αὐτός λοιπόν ὁ υἱός ἀποτελεῖ τὴν εἰκόνα ἐκείνων πού ἁμάρτησαν μετὰ τὸ Βάπτισμα. Καί ὅτι φανερώνει ἐκείνους πού ἁμάρτησαν μετὰ τὸ Βάπτισμα, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὅτι ὀνομάζεται υἱός. Γιατί κανένας δέν μπορεῖ νά ὀνομασθεῖ υἱός χωρὶς τὸ Βάπτισμα. Ἐπίσης διέμενε στὴν πατρικὴ οἰκία καὶ μοιράστηκε ὅλα τὰ πατρικά ἀγαθὰ, ἐνῶ πρὶν ἀπὸ τὸ Βάπτισμα δέν μπορεῖ κανεὶς νά λάβει τὴν πατρικὴν περιουσία, οὔτε νά

δεχθεῖ κληρονομία. Ὡστε μ' ὅλα αὐτὰ μᾶς ὑπαινίσσεται τὸ σύνολο τῶν πιστῶν. Ἐπίσης ἦταν ἀδελφός ἐκείνου πού εἶχε προκόψει. Ἀδελφός ὅμως δέν θά μπορούσε νά γίνει χωρὶς τὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση. Αὐτός λοιπόν, ἀφοῦ ἔπεσε στὴ χειρότερη μορφή κακίας, τί λέγει: «Θά

ἐπιστρέψω στὸν πατέρα μου» (Λουκᾶ 15:18).

Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας του τὸν ἄφησε καὶ δέν τὸν ἐμπόδισε νά φύγει στὴν ξένη χώρα, γιὰ νά μάθει καλὰ μέ τὴν πείρα, πόση εὐεργεσία ἀπολάμβανε ὅταν βρισκόταν στό σπίτι. Γιατί πολλές φορές ὁ Θεός, ὅταν δέν πείθει μέ τὸ λόγο του, ἀφήνει νά διδαχθοῦμε ἀπὸ τὴν πείρα τῶν πραγμάτων, πράγμα βέβαια πού ἔλεγε καὶ στοὺς Ἰουδαίους. Ἐπειδὴ δηλαδή δέν τοὺς ἔπεισε οὔτε τοὺς προσέλκυσε, ἀπευθύνοντάς τους ἀμέτρητους λόγους μέ τοὺς προφήτες, τοὺς ἄφησε νά διδαχθοῦν μέ τὴν τιμωρία, λέγοντάς τους: «Θά σέ διδάξει ἡ ἀποστασία σου καὶ θά σέ ἐλέγξει ἡ κακία σου» (Ἰερ. 2, 19). Γιατί ἔπρεπε νά Τοῦ εἶχαν ἐμπιστοσύνη ἀπὸ πρὶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν τόσο πολὺ ἀναίσθητοι, ὥστε νά μὴ πιστεύουν στίς παραινέσεις καὶ τίς συμβουλές Του, θέλωντας νά προλάβει τὴν ὑποδούλωσή τους στὴν κακία, ἐπιτρέπει νά διδαχθοῦν ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ πράγματα, ὥστε ἔτσι νά τοὺς κερδίσει καὶ πάλι.

Ἀφοῦ λοιπόν ὁ ἄσωτος ἔφυγε στὴν ξένη χώρα καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ πράγματα ἔμαθε πόσο μεγάλο κακό εἶναι νά χάσει κανεὶς τὸ πατρικὸ του σπίτι, ἐπέστρεψε, καὶ ὁ πατέρας του τότε δέν τοῦ κράτησε κακία, ἀλλὰ τὸν δέχτηκε μέ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά. Γιατί ἄραγε; Ἐπειδὴ ἦταν πατέρας καὶ ὄχι δικαστῆς. Καὶ στήθηκαν τότε χοροὶ καὶ συμπόσια καὶ πανηγύρια καὶ ὅλο τὸ σπίτι ἦταν φαιδρὸ καὶ χαρούμενο. Τί μοῦ λές τώρα ἄνθρωπέ μου; Αὐτές εἶναι οἱ ἀμοιβές τῆς κακίας; Ὁχι τῆς κακίας, ἄνθρωπε, ἀλλὰ τῆς ἐπιστροφῆς. Ὁχι τῆς πονηρίας, ἀλλὰ τῆς μεταβολῆς

πρός τό καλύτερο. Καί ἀκούστε καί τό σπουδαιότερο: Ἀγανάκτησε γι' αὐτά ὁ μεγαλύτερος υἱός. Ὁ πατέρας ὅμως τόν ἔπεισε κι αὐτόν μιλώντας του μέ πραότητα καί λέγοντας, «σύ πάντοτε ζοῦσες μαζί μου, ἐνῶ αὐτός ἦταν χαμένος καί βρέθηκε, ἦταν νεκρός καί ξαναβρῆκε τή ζωή του» (Λουκᾶ 15:31-32). Ὅταν πρέπει νά διασώσει τόν χαμένο, λέγει: «Δέν εἶναι ὥρα τώρα γιά δικαστήρια, οὔτε γιά λεπτομερή ἐξέταση, ἀλλά εἶναι ὥρα μόνο φιλανθρωπίας καί συγγνώμης.» Κανένας ἱατρός, πού ἔχει ἀμελήσει ὁ ἴδιος νά δώσει φάρμακο στόν ἀσθενή, δέν ζητεῖ εὐθύνες ἀπ' αὐτόν γιά τήν ἀταξία του καί οὔτε τόν τιμωρεῖ. Καί ἂν ἀκόμα χρειαζόταν νά τιμωρηθεῖ ὁ ἄσωτος, τιμωρήθηκε ἀρκετά ζώντας στήν ξένη χώρα.

Τόσο λοιπόν χρόνο στερήθηκε τή συντροφιά μας καί ἔζησε παλεύοντας μέ τήν πείνα, τήν ἀτίμωση καί τά χειρότερα κακά. Γι' αὐτό λέγει ὁ πατέρας: «ἦταν χαμένος καί βρέθηκε, ἦταν νεκρός καί ξαναβρῆκε τή ζωή του». Μή βλέπεις, λέγει, τά παρόντα, ἀλλά σκέψου τό μέγεθος τῆς προηγούμενης συμφορᾶς. Ἀδελφό βλέπεις, ὄχι ξένο. Στόν πατέρα του ἐπέστρεψε, πού ξεχνάει τά περασμένα ἢ καλύτερα πού θυμᾶται ἐκεῖνα μόνο τά ὁποῖα μποροῦν νά τόν ὀδηγήσουν σέ συμπάθεια καί ἔλεος, σέ στοργή καί εὐσπλαγχνία τέτοια πού ταιριάζει στούς γονεῖς.

Γι' αὐτό δέν εἶπε, ἐκεῖνα πού ἔπραξε ὁ ἄσωτος, ἀλλά ἐκεῖνα πού ἔπεθε. Δέν λυπήθηκε ὅτι κατέφαγε τήν περιουσία του, ἀλλ' ὅτι περιέπεσε σ' ἀμέτρητα κακά. Ἐτσι ἔψαχνε μέ τόση προθυμία καί μέ ἀκόμα μεγαλύτερη νά βρεῖ τό χαμένο πρόβατο. Καί ἐδῶ βέβαια γύρισε πίσω ὁ ἴδιος ὁ υἱός, ἐνῶ στήν παραβολή τοῦ καλοῦ Ποιμένος ἔφυγε ὁ ἴδιος ὁ ποιμένας. Καί ἀφοῦ βρῆκε τό χαμένο πρόβατο τό ἔφερε πίσω, καί χαιρόταν πολύ περισσότερο γι' αὐτό, παρά γιά ὅλα τά ἄλλα τά σωσμένα. Καί πρόσεχε πῶς ἔφερε πίσω τό χαμένο πρόβατο: Δέν τό μαστίγωσε, ἀλλά μεταφέροντάς το καί βαστάζοντάς το στούς ὤμους του, τό παρέδωσε πάλι στό κοπάδι.

Γνωρίζοντας λοιπόν αὐτά, ὅτι ὄχι μόνο δέν μᾶς ἀποστρέφεται ὅταν ἐπιστρέφομε κοντά Του, ἀλλά μᾶς δέχεται τό ἴδιο ἀγαπητικά μέ τούς ἄλλους πού ἔχουν προκόψει στήν ἀρετή. Καί ὅτι ὄχι μόνο δέν μᾶς τιμωρεῖ, ἀλλά καί ἔρχεται ν' ἀναζητήσει τούς πλανημένους. Καί ὅταν τούς βρεῖ, χαίρεται περισσότερο ἀπ' ὅσο χαίρεται γιά ἐκείνους πού ἔχουν σωθεῖ. Οὔτε πρέπει ν' ἀπελπιζόμαστε ὅταν εἴμαστε στήν κατηγορία τῶν κακῶν, ἀλλά οὔτε ὅταν εἴμαστε καλοί νά ἔχουμε θάρρος. Ἀσκώντας τήν ἀρετή νά φοβόμαστε μήπως πέσομε, στηριζόμενοι στό θάρρος μας. Καί ὅταν ἁμαρτάνουμε νά μετανοοῦμε. Καί ἐκεῖνο πού εἶπα ἀρχίζοντας τήν

ὁμιλία, αὐτό λέγω καί τώρα: Εἶναι προδοσία τῆς σωτηρίας μας αὐτά τὰ δύο, δηλαδή καί τό νά ἔχουμε θάρρος ὅταν εἴμαστε ἐνάρετοι, καί τό ν' ἀπελπιζόμαστε ὅταν εἴμαστε πεσμένοι στήν κακία.

Γι' αὐτό ὁ Παῦλος, γιά ν' ἀσφαλίσει ἐκείνους πού ἀσκοῦν τήν ἀρετή, ἔλεγε: «Ἐκεῖνος πού νομίζει ὅτι στέκεται, ἄς προσέχει μήπως πέσει» (Α' Κορ. 10, 12). Καί πάλι: «Φοβᾶμαι μήπως, ἐνῶ κήρυξα σέ ἄλλους, ἐγώ ὁ ἴδιος βρεθῶ ἀνάξιος» (Β' Κορ. 11, 3). Ἀνορθώνοντας πάλι τοὺς πεσμένους καί διεγείροντάς τοὺς σέ μεγαλύτερη προθυμία διακήρυττε ἔντονα στοὺς Κορινθίους γράφοντας τὰ ἑξῆς: «Μήπως πενθήσω πολλούς πού ἀμάρτησαν προηγουμένως καί δέν μετανόησαν» (Β' Κορ. 12, 21). Γιά νά δείξει ὅτι εἶναι ἄξιοι θρήνων ὄχι τόσο ἐκεῖνοι πού ἀμαρτάνουν, ὅσο ἐκεῖνοι πού δέν μετανοοῦν γιά τὰ ἀμαρτήματά τους. Καί ὁ προφήτης πάλι λέγει: «Μήπως ἐκεῖνος πού πέφτει δέν σηκώνεται, ἢ ἐκεῖνος πού παίρνει στραβό δρόμο δέν ἐπιστρέφει;» (Ἱερ. 8, 4). Γι' αὐτό καί ὁ Δαυὶδ παρακαλεῖ αὐτοὺς ἀκριβῶς, λέγοντας: «Σήμερα, ἐάν ἀκούσετε τή φωνή Αὐτοῦ, μή σκληρύνετε τίς καρδιές σας ὅπως τότε πού Τόν παραπύκρναν οἱ πατέρες σας» (Ψαλμ. 94, 8).

Ὅσο λοιπόν θά ὑπάρχει τό σήμερα, ἄς μή ἀπελπιζόμαστε, ἀλλ' ἔχοντας ἐλπίδα πρὸς τόν Κύριο καί ἔχοντας κατά νοῦν τό πέλαγος τῆς φιλανθρωπίας Του, ἀφοῦ ἀποτινάξουμε κάθε τι τό πονηρό ἀπό τή σκέψη μας, ἄς ἀσκοῦμε μέ πολλή προθυμία καί ἐλπίδα τήν ἀρετή, καί ἄς ἐπιδείξουμε μετάνοια μέ ὅλη τή δύναμή μας. Ἔτσι ἀφοῦ ἀπαλλαχθοῦμε ἀπ' ὅλα τ' ἀμαρτήματά μας ἐδῶ στή γῆ, νά μπορέσουμε μέ θάρρος νά σταθοῦμε μπροστά στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ, καί νά ἐπιτύχουμε τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τήν ὁποία εὐχομαι νά ἐπιτύχουμε ὅλοι μας μέ τή χάρη καί φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζί μέ τόν Ὅποιο στόν Πατέρα καί συγχρόνως στό Ἅγιο Πνεῦμα ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ δύναμη καί ἡ τιμή, τώρα καί πάντοτε καί στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.